

Městská knihovna Znojmo
Oddělení pro děti a mládež

SBORNÍK OCENĚNÝCH PRACÍ



JIŽNÍ MORAVA ČTE 2023
„Nekonečný svět fantazie“

V rámci 8. ročníku projektu Jižní Morava čte, dorazilo do Městské knihovny Znojmo celkem 47 soutěžních prací.

Slavnostní předávání ocenění proběhlo 1.2.2024.

OCENĚNÉ PRÁCE DLE KATEGORIÍ:

Próza 1. - 5. třída

1. Hrdina Super Bob – **Tereza Tvrdá** (5.A, Základní škola, Znojmo, Václavské náměstí, odloučené pracoviště Jubilejní park)
2. Úžasný dalekohled – **Máša Antonínová** (4.B, Základní škola náměstí Republiky Znojmo)

Próza 6. - 9. třída

1. Poslední výdech – **Jana Alžběta Čechová** (2.B, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)
2. Statečné srdce Midlynggu – **Matěj Menšík** (1.B, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)
3. Nekonečný svět fantazie – **Sára Chocholová** (3.A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)

Poezie 6. - 9. třída

1. Praktický čaroděj – **Hubert Müller** (3.A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)
2. Vánoční kapromagorie – **Lucie Růžičková** (3.A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)
3. Nekonečný svět fantazie – **Viktorie Drahekoupilová** (3.A, Gymnázium Dr. Karla Polesného Znojmo)

Děkujeme všem dětem, které se do soutěže zapojily.

NEKONEČNÝ SVĚT FANTAZIE
Viktorie Drahekoupilová (13 let)

Co je to vlastně fantazie?
Je to nějaká těžká teorie?
Či nějaká bitva z historie?
Musíš se ji nazpaměť učit?
Ne – za to ti můžeme ručit.

Fantazie je...
... magie,
když tančící víly vyvolávají svá dobrá kouzla,
či malé čarodějnicki kouzelná muška vyklouzla.
... harmonie,
když letíš nad obzorem, ve svitu měsíce, bez letadla nebo kluzáku,
v klidu můžeš létat s ptáky, netísni tě totiž zvuk žádného nákladáku.
... poezie,
když píšeš nějakou báseň, krátkou nebo dlouhou,
kde tvé myšlenky a pocity zapečetěny budou.

Tohle je fantazie, krásná, kouzelná
a teď se podíváme na jedno místo,
kde je fantazie nesmrtelná.

Právě se procházíme po růžovém paloučku,
prvně se vám může stát úplně normální,
ale podívejte se líp k říčce na tu dívku.
Víte co je na ní speciální?
Je to víla a právě očarovává říčku,
aby nevyschla, je už totiž skoro prázdná.
Potřebuje víc mléka, víla to však zvládne sama.
Ano, mléka, je chutnější, je tu místo vody.
Vy mně nevěříte? - Tak se podívejte sami.
A vskutku, malá víla vyčarovala spousty mléka.

Mléka bylo, ale až moc.
Mléka bylo víc než sněhu Vánoc.
Malá víla volala o pomoc.
Mléko zaplavilo celé údolí
a dostává se do širokého okolí.
Malou vílu jsme zachránit chtěli
a tak jsme přes vlnu mléka plavali.

Z klády jsme si udělali vor
a spolu s vílou odplouvali do hor.

Hory byly z marshmallownu,
bylo to jako ve snu.
Pak se z toho stala noční můra,
když nám víla řekla, že tam žije nestvůra.

Nestvůrou myslela ježibabu,
která je horší jak shnilé jablko,
svým vzhledem připomínající žábu.

S touto nestvůrou jsme se museli utkat,
abychom unikli rychle šířícímu se mléku
a mohli se obrovským ptákem stát.
Něco nás napadlo v tomto okamžiku.
Můžeme požádat o radu magické stromy.
Není nic, co by nevěděli o tomto území.

Když jsme dopluli k napůl potopeným stromům,
snažili jsme se od nich zjistit maximum.
Řekly nám mnoho zajímavých věcí
a také, že jde jen jedním způsobem nestvůře utéci.
Zahrát jí písničku na flétnu.
Nenávidí hudbu, takhle se s ní střetnu.
Hodný strom nám dal krásnou flétnu Panovu
a pluli jsme dál k jejímu domovu.

Nestvůra právě doma byla.
Chtěla nás dát do klece, uvěznit nás.
Já jsem však na flétnu zahrála
a ježibaba běžela dlouhý čas.
Běžela pryč, běžela do dále
a všichni tvorové oslavovat začali.

Právě letíme, již jsme se rozloučili s vílou.
Přistáli jsme u jeskyně a prošli jsme škvírou.
Objevili jsme se doma, na naší zahradě
a už jsme byli i s rodiči zas všichni pohromadě.

STATEČNÉ SRDCE MIDLYNGGU
Matěj Menšík (14 let)

V království Mydlyngg ve středu Gleboelbského panství leželo malé město Meraa. V tomto městečku v malé chatrči se narodila dívka. Dcera sedláka Envior. Mladá sedlačka rostla a sílila, tahala pytle zrní, orala pole.

Jednoho dne zaslechla potulného kupce, jenž se svým vozem zastavil u obchodu pro brambory a vodu. Slyšela jej vyprávět o Severním království v nejsevernějším panství Nomrinnerr, jenž verbuje vojáky do války. A také zaslechla, že nějaké království chce zaútočit na Mydlyngg.

Takže byla volba jasná. V noci ukradla kupci vůz s koňmi a vyrazila směr Severní království. Avšak už u hranic Gleboelbského panství ji zastavily strážé a chtěly po ní povolení o převozu a taky propustku přes hranice. Envior však byla chytrá a za kupcovo jmění si koupila potřebné papíry k průjezdu.

Jela dlouho a přes mnohá jiná panství. Sem tam něco nakoupila či ukradla, ale to jen málokdy. Kvůli nedostatku peněz musela prodat i vůz a jednoho ze dvou koní i s celým kupcovým majetkem.

I přes všechny překážky se dostala před brány Severního království. Byla vpuštěna dovnitř jako dobrovolník pro vojenskou službu. Začala tedy cvičit a trénovat s ostatními. Byla jediná žena v armádě, zřejmě kvůli nedostatku vojenských sil.

Den bitvy se kvapem blížil, však dva týdny před bitvou byla podepsána listina spojení pěti severních panství do jediného, které bylo nazváno Severská spolupráce. S panstvím byly spojeny také armády, které si moc nerozuměly, ale v den bitvy tomu bylo však jinak.

Armáda se dala do pohybu a putovala několik dní. Envior nic netušila, dokud nestanula před hranicemi Mydlynggu. „Úúúútok," zavolal generál. Vojenské jednotky vyběhly a drancovaly hrad i město. To právě Enviorina jednotka měla za úkol vydrancovat. Envior vběhla do svého rodného domu a tam uviděla generála zavraždit své rodiče. Envior se rozběhla a v mžiku projela generálovi dýka krkem. Jeho tělo padlo k zemi. Ve stejnou chvíli Envior utekla z bitvy.

A od té doby Envior putuje světem a snaží se o pomstu na králích severu.

PRAKTICKÝ ČARODĚJ

Hubert Müller (14 let)

Byla jednou jeden hoch
modrooký a bledý
žil ve světě pohádkovém
na opasku měl kozí roh

V tom světě nám cizím
Žijí zlobři šotci a skřítki
a všelijaká stvoření
co voní po koření

Jednoho dne zjistil
čirou náhodou
že proměnit olovo na zlato
jeho ruce dovedou

On to totiž byl čaroděj
ale řekl svým přátelům
že jeho moci je možno využít
k praktickým záměrům

Místo porážení draků
a velkých dobrodružství
nastolí jednou provždy
mír v celičkém hrabství

Rytířů dobrodruhů
takových je habaděj
Z Patrika, tak se jmenoval
bude první, praktický čaroděj!

Vyčaroval kamenného obra
a jeho kamenné pomocníky,
aby se v temném lese
vypořádali s loupežníky

Kočár co jede sám
panu hraběti vykouznil,
aby se v něm
bez omezení vozil.

Draka co málem město spálil
nezkamenil - neproběhl žádný boj
jeho ohně dobře využil
postavil první parní stroj!

Vyléčil závažné nemoci
čaroval domy, co doteď nespady
a další způsoby jak lidem pomoci
které by vás ani nenapadly!

ÚŽASNÝ DALEKOHLED

Máša Antonínová (9 let)

Hodně lidí nepřemýšlí nad vesmírem, ale dívá se jen do mraků. Mrak se mi zdá jen jako obyčejná vodní pára, ale vesmír je mnohem složitější a zajímavější.

Mraky a vesmír nad nimi mají přece jen něco společného. V obou se totiž skrývá místo pro moji fantazii. Já mám fantazie docela hodně. Myslím, že je to proto, že mám internet. Internet nám říká třeba jen z poloviny pravdu - já vím, ale umí v lidech vyvolávat fantazii jako ve mě. Internet umí kromě fantazie také nabídnout lidem naději, a proto ho mám ráda.

Moc ráda se dívám na obrázky toho, co je poučné a zároveň zajímavé. Ráda poslouchám z internetu písničky a někdy u nich i tancuji. Často zavřu oči, přemýšlím ... když uplyne minuta, mám pak o minutu víc fantazie ve své hlavě.

Někdy si říkám, proč žiju jako člověk, proč třeba neexistuji jako planeta - hvězda, která si svítí, má krásný život co snad nikdy nekončí a pořád pokračuje a pokračuje...

Jestlipak ostatní planety ve vesmíru si tak v pohodě existují a jen ta naše planeta Země se trápí pod hromadami odpadků, škodlivin z továren, aut, lodí a třeba z letadel. Těch škodlivých věcí, které se dějí na naší Zemi, je mnoho a my je neumíme zastavit. Všichni lidé vědí, co dělají špatně a přesto to dělají dál.

Na těch jiných vzdálených planetách asi žádný život není, my jsme ho alespoň zatím neviděli ani o něm neslyšeli. Všechny ty planety si žijí klidně tisíce let, anebo ještě déle. My lidé máme každý jen jeden krátký život. Jsou nás ale miliony a za ten krátký život toho umíme hodně na naší planetě zničit.

Tak se snad každý den sama sebe potichu ptám: "Existuje vůbec konec vesmíru? Je divné, když o tom přemýšlím?" Víím, že se tak ptá hodně lidí a ptají se třeba tak jako já - pořád dokola. Všichni se ptáme sami sebe i internetu, ale je to zbytečné. Nikdo to totiž neví. Musí nám prozatím stačit naše fantazie. Vesmír je totiž jedna veliká fantazie. Vesmír je nádherný, i když ho známe jenom z dálky.

Věřím, že jednou někdo, třeba možná i já, tomu přijde na kloub. Za hodně let může být vynalezený takový dalekohled, se kterým uvidíme až na konec vesmíru. To bude úžasné.

VÁNOČNÍ KAPROMAGORIE

Lucie Růžicková (13 let)

Nadechnu se podle zvyku,
nadechnu se pod vodou,
slyším zvenčí hodně křiku,
nebude to náhodou!

Tady dole kamarádi veselí jsou,
hop a skok!
Žili by si dále rádi,
přečkali i Nový rok.

Ale co to, kolem sítě,
vodu víří stovky těl,
nedokážu uplout hbitě,
nejraděj' bych uletěl!

Jenže kapr nemá křídla,
jenom ploutve, šupiny,
bude ze mě součást jídla,
usmaží mě v kuchyni!

No tak, kapře, mysli skrytě!
Všichni strachy vyvádí,
jak nás dostat z téhle sítě?
Už nás hází do kádí.

Jsme tu hodně natlačení,
jako v plechu sardinky,
už mi zbývá jenom snění
a vypouštím bublinky.

Mezi životem a smrtí,
házejí mě na váhu,
k veselí mě nedonutí,
dávno ztrácím odvahu.

Vpustili mě do bílého
plechového rybníčku,
dali mi tam (boha jeho!)
i plastovou želvičku.

Za oknem si holub letí,
ach, jak já mu závidím,
hladí mě po zádech děti,
východisko nevidím.

Ale ráno! Co se stalo?
Někdo okno otevřel,
No a já, to není málo,
na plavání zanevřel.
Roztahuji ploutve,
žábry a vznáším se do vzduchu,
já jsem totiž kapr chrabrý,
posílím se na duchu.

Vískají si dole děti,
ukazují prstíčky.
Hele mami, kapr letí!
Přikusují perníčky.

Nabírám směr teplé kraje,
zde mě zebou ploutvičky,
na věži tam vlajka vlaje,
svět dole je maličký.

Už mi docházejí síly,
v dálce vodní hladina,
zvládnou i poslední míli,
já jsem kapr, hrdina!

Ladný oblouk a už klesám
rázem žbluňku do vody,
je to slané, ale tleskám,
zvlád' jsem to bez nehody.

A je ze mě zbrusu nový
neobvyklý mořský tvor,
jednou se to i svět doví –
přiletěl odkudsi z hor...

... SLANOMOŘSKÝ vodní kapr.

POSLEDNÍ VÝDECH
Jana Alžběta Čechová (15 let)

Červené oči, bílé ostré tesáky, které se chystají na další kousnutí do mé už hodně zakrvácené pokožky. Řev, krev, bolest, strach, tlukot srdce a najednou *tma*.

Pondělí 12.3. - z pohledu Mary

Vypínám svůj budík dost agresivně. Pondělí vážně v oblíbě nemám, ještě když k tomu mám každý den stejný a nic zajímavého se v mém životě neděje. S velkou nechutí a ještě zalepenými oči vstanu z postele a protáhnu se. Udělám vše potřebné pro to, abych byla připravená jít do školy.

Dívám se na ručičky, jak se pomalu pohybují. Ta hodina je snad nekonečná. Nedávám skoro vůbec pozor a svou pozornost věnuji jen těm zpropadeným hodinám, které za boha nemůžou utíkat rychleji. A pak slyším zvonění, taková úleva. Je čas oběda a já se vydávám hlavní chodbou do velké místnosti plné studentů. Hlavu mám skloněnou k zemi, protože nechci na sebe strhávat velkou pozornost, ale někdo mi zaklepe na rameno a tak se ohlédnu, kdo ten záhadný je. Podívám se člověku napřed do očí a nemohu odtrhnout pohled. Tak krásné modré oči, vypadají přesně jak oceán. „Uhm, ahoj, nejsi náhodou se mnou ve třídě na angličtinu?“ zeptá se a trochu nakrčí obočí. „Tak to netuším, nikdy jsem tě tam neviděla.“ řeknu trochu stydlivě a zastrčím si jeden neposlušný pramen za ucho. „Všiml jsem si, že si hledíš svého a nekoukáš se moc po okolí. No nic, já jsem Mateo.“ podá mi ruku a já ji poslušně přijmu. „Mary“ řeknu a ruky se hned pustím, jako kdyby se z ní stala horká láva. Tenhle kluk mi připadá tak moc odlišný od ostatních kluků, nevím proč.

Den uplynul mnohem rychleji než obvykle a já s Mateem jsme spolu začali trávit spoustu času. Minuty plynuly jako voda a z minut se staly měsíce. Nebudu vám lhát, k Mateovi jsem začala něco cítit hned od začátku a po pár měsících se ukázalo, že je to oboustranné. Dali jsme se dohromady a všechno šlo naprosto úžasně až do toho jednoho dne, kdy se to všechno zvtlo a skončilo to tím nejhorším způsobem, jakým si dokážete představit.

Čtvrtek 29. 10. - z pohledu Mary

Byl to náš všední den. Šli jsme do kavárny a pak jsme až do večera strávili ve městě. Když už se začalo pomalu stmívat, vydali jsme se ke mně domů ruku v ruce.

Došli jsme dovnitř, to už bylo šero, takže jsem rozsvítila světla v domě. Mateo ale v tu chvíli začal být divný. „Co je dneska za den?“ zeptal se a trochu naříkal. „Čtvrtek, jsi v pořádku, Mateo?“ zeptala jsem se a pomalým krokem vyrazila k němu. „Stůj!“ zakřičel a já se zachvěla.

„Mateo, co se sakra děje?“ slzy se mi rvaly do očí a já je stěží držela na uzdě.

Pak Mateo z plných sil zařval a po jeho kůži se najednou začaly šířit chlupy, z chlupů už to byla srst. Z jeho zubů se vynořily obrovské ostré tesáky. Zalapala jsem po dechu a odstoupila jedním krokem

dozadu. Jeho nádherné modré oči se proměnily na krvavě červené korálky, které značily nelidskost. Ta věc není už Mateo. Proměnil se.... Ve... vlkodlaka?

To monstrum nevypadalo přátelsky a rozhodne se tak na mě ani nekoukalo. Začala jsem pomalu odstupovat a ruce si dala před sebe jako gesto, že je to v pořádku. „Já ti neublížím, Mateo. Bude to v pořádku.“ vyhrkla jsem s co nejklidnějším tónem, který jsem dokázala, ale stejně ve mně šel slyšet dost velký strach.

Pak zavrčel poprvé, pak podruhé a to trochu hlasitěji, a pak potřetí a to už po mně skočil a strhl mě na zem. Začala jsem přerývaně dýchat a svůj tlukot srdce, jsem slyšela až v krku. „Mateo, prosím. Nech mě.“ slzy se mi vyhrnuly z očí a já začala nekontrolovatelně plakat. Nedokázala jsem se bránit, nýbrž jsem tam jen nehybně ležela a plakala jak malé dítě.

Svémi tesáky se chystal na útok. Má hlad, velký hlad. Zakousl se mi pořádně do ruky a já bolestí zakřičela. Byla to tak prudká bolest, že jsem myslela, že už rovnou zemřu. Pak následovalo další kousnutí, to už bylo do krku. Další a další kousance se mi zarývaly do mé hebké kůže, která už byla zalepena a pokryta krví. Už se mi zamlžovalo před očima a já už ani necítila tu bolest. Byla jsem už oslabená na to, abych jakkoliv brečela, bránila se. Naposledy jsem se podívala Mateovi do očí, co vlastně nebyly ani jeho a řekla jsem poslední sbohem. Pak jsem zavřela oči a naposledy vydechla.

Pátek 30.10. z pohledu Matea

Probudil jsem se na studené zemi pokryt krví. Co se to sakra včera stalo? Rozhlédl jsem se po místnosti, a když jsem zahlédl ji, tak mi to všechno došlo.

Úplněk, vlkodlačí forma, vražda.

SAKRA! Jak jsem mohl zapomenout, že je úplněk. Nikdy se mi nestalo, že bych na to zapomněl.

„Mary!“ chtěl jsem zakřičet, ale můj hlas uvízl v krku a tak jsem vydal jen tichou hlásku. Rozběhl jsem se k ní a dotkl se její studené tváře. Co jsem ti to udělal. Měl jsem v plánu ti to všechno říct. Je pozdě. Kvůli mně jsi přišla o svůj život. Kvůli mé blbosti, kterou jsem si neuhlídal. „Tak moc tě miluju, Mary. A nikdy nepřestanu. Budeš vždycky v mém srdci. Ale nemůžu dopustit, aby se tohle stalo znovu. Nemůžu někomu zase vzít život. Já už si lásku cítit nezasloužím, Mary. Je mi to moc líto. Miluji tě.“ poslední slova skoro křičím a slzy se mi hrnou po tváři a nechávají za sebou mokrou cestičku. Položím Mary zpět na zem a naposledy se na ni podívám.

Postavím se a zavřu oči. Vypnu si lidskost, už navždy. Jednou se potkáme znovu, Mary.

Proměním se na vlka a svojí lidskou formu nechám putovat s Mary do nebe. Běžím k lesu a nezastavuji se. Všechny vzpomínky za svůj lidský život nechávám při každém kroku za sebou. Neohlížím se a běžím dál.

KONEC

NEKONEČNÝ SVĚT FANTAZIE

Sára Chocholová (14 let)

Fantazie je neomezeným prostorem a hlavně časem. Dnes, když všichni někam spěchají, není špatné pozvat se do své hlavy a prožívat vlastní dobrodružství. Taky vím, že můžu dělat cokoli, co chci a nikdo mi v tom nezabrání, takový pocit by se mi líbil.

Ted' to bude znít trochu divně, ale napadlo mě, že když se díváte na televizi tak klidně může být vypnutá. Víte proč? Všechno si to můžete představovat v mysli. Jste na Hawaji, díváte se na moře, pijete koktejl, je to na vás. Můžete létat ve vesmíru, lézt po horách, udělat si trip na lodi, nebo prostě procestovat svět. Také máte neomezený čas, takže si v klidu vyberete to svoje. Mě by se líbilo být na nějakém ostrově, kde by byly milá zvířata, žádný člověk jenom zvířata. Chlupatí, holý, malí, velcí, je to jedno. Ve vzduchu by byl cítit slaný oceán. Slyšela bych šumění listů. Hrála bych si s nimi a zajímalo by mě, jaké by bylo si s nimi povídat. Ale vlastně můžu! Je to v mé mysli. Když na to jen pomyslím, hned mám úsměv na tváři. A o tom právě fantazie je. Jsou to hezké chvíle, ke kterým nepotřebujete jiného člověka. Je to něco, jak když Mach a Šebestová pověděli sluchátku prosbu a sluchátko je přeneslo mezi Indiány, mezi Eskymáky, pak zase mezi neandrtálce a vždycky to bylo velké dobrodružství. Děti mají dlouhé výlety do fantazie a neměli bychom jim je brát. Je to jakýsi relax a útek od každodenního stresu, kterého je čím dál víc. Někdo má fantazii větší a déle, někdo ji má omezenější, podle člověka. I já občas uteču někam do "obláčku", i když by se to mělo stávat míň a míň. Prostě si nemůžu pomoci. Někdy se to stane i omylem, že se moje mysl přesune někam jinam. Je ale skvělé, že fantazie je nekonečná a je jí pro všechny dostatek.

Tereza Tvrdá (11 let)

Tereza Tvrdá (11 let)



JIŽNÍ MORAVA ČTE 2023
„Nekonečný svět fantazie“

